

HÁJEK

Naše noviny

duben
2022

OBSAH

■ Pozdrav

■ Kvíz

■ Program DSH

■ Zajímavosti

■ Literární dílna

■ Rozjímání

■ Povídka měsíce

■ Poradna pro vás

■ Zajímavosti

■ Info z domova

**Srdečně vítáme nové
obyvatele, kteří
nastoupili do našeho DS.**

*Borský Jiří,
Klosová Ljubov, PhDr.,
Vegerová Dolores.*

Zpravodaj Hájek vychází
v nákladu 200 výtisků pro potřeby
obyvatel Domova seniorů
Praha 4 Háje,
K Miličovu 734 a je neprodejný.
Na vydání spolupracují:
Romana Iřkovichová,
Dagmar Zavadilová, ředitelka DS,
ve spolupráci s klienty DS.

DOMOV
PRO SENIORY
HÁJE

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

1) Lucie Bílá (* 7. dubna 1966) je česká zpěvačka populární hudby a herečka. Jak se jmenuje vlastním jménem:

- a) Hana Bílá
- b) Lucie Zaňáková
- c) Hana Zaňáková

2) Co to je paškál?

- a) Velikonoční oběť
- b) Velikonoční svíce
- c) Velikonoční zpověď

3) MUDr. Jan Jánský (3. dubna 1873 – 8. září 1921), neurolog a psychiatr, v roce 1907 objevil a popsal čtyři druhy krevních skupin. Dokázali byste je vyjmenovat?

- a) A, B, C, 0
- b) A, B, C, D
- c) A, B, AB, 0

4) Jak se nazývá nejznámější organizovaný turistický a dálkový pochod v České republice, jehož první ročník se uskutečnil 17. dubna 1966?

- a) Pochod Praha – Prčice
- b) Pochod Praha – Davle
- c) Pochod Praha – Ústí nad Labem

5) Jak pojmenoval Pavel Kříž (* 18. dubna 1961 - český herec a psychoterapeut) alias Štěpán Šafránek v „básnících“ tři svoje největší lásky?

- a) Jahůdka, Flétnička, Škatulka
- b) Vanilka, Poštulka, Mušlička
- c) Borůvka, Píšťalka, Jeskyňka

6) Dopln lidové pořekadlo: Když na Velký pátek hřmí,

- a) na poli se urodí.
- b) bude málo třešní.
- c) bude všechno hnit.

7) Vlasta Burian (9. dubna 1891 – 31. ledna 1962), známý jako Král komiků, byl český divadelní herec. Jen jednou jedinkrát si zahrál v barevném filmu. O jaký slavný snímek šlo?

- a) Císařův pekař - Pekařův císař
- b) Byl jednou jeden král
- c) Zítra to roztočíme, drahoušku...!

8) Co to je vejďumek?

- a) Koledník
- b) Košík na koledu
- c) Vyfouknuté vejce

9) Hans Christian Andersen (2. dubna 1805 – 4. srpna 1875) proslul především jako jeden z největších světových pohádkářů. Odkud pocházel?

- a) z Polska
- b) z Dánska
- c) ze Slovenska

10) S 30. dubnem jsou spojeny čarodějnice.

Jinak také Filipojakubská noc.

Jak se tento svátek jmenuje podle keltských tradic?

- a) Beltain
- b) Garradh
- c) Wartha

Vážení čtenáři a luštitelé,
na otázky z březnového kvízu
odpovědělo 33 čtenářů.

**Deset správných odpovědí měla
Adamcová Věra.**

Devět správných odpovědí měly:

**Oddělení B1, oddělení A2,
oddělení A3, Legnerová Anna,
Moravová Hana.**

Osm správných odpovědí měli:

**Sadílek Stanislav,
Lukavcová Ludmila,
Hubínková Miroslava,
Měšťanová Danuše.**

GRATULUJEME!!!

Nejvíce vás potrápily otázky
č. 1. a č. 4.

**Důležitá informace: vyplněné kvízy
je nutné vhodit do schránky na
oddělení A0 nejpozději do 20.
v daném měsíci. Později vhozené
kvízy už nemohou být započítány
a uvedeny v časopisu Hájek, a to
z důvodu uzávěrky a tisku časopisu.**

Zde si můžete přečíst správné
odpovědi.

SPRÁVNÉ ODPOVĚDI

- 1) c – 5000 Kč
- 2) b – Vesna
- 3) c – medvídko mývalo
- 4) b – Pozdní jaro
je pravé požehnání.
- 5) a – Učitel národů
- 6) c – Emil Hácha
- 7) b – Těžká hodina
- 8) c – Popeleční středa
- 9) a – učitel
- 10) b – 1999

Pondělí 14:00 SÁL

FILMOVÝ KLUB

*Za chladného počasí se nebudou konat společné vycházky.
Místo vycházek bude každé pondělí na sále promítán film.*

6. 4. středa 10:00 SÁL

DŮVĚRNÍCI

Setkání zástupců obyvatel s vedením domova.

6. 4. středa 14:00 SÁL

HUDEBNÍ KLUB

Filmová hudba – přijďte si poslechnout známé filmové písně.

8. 4. úterý 14:00 SÁL

VICTORY

Tradiční velikonoční setkání se členy křesťanského společenství.

12. 4. úterý 14:00 SÁL

CELOSVĚTOVÝ DEN PRO PARKINSONIKY

13. 4. středa 14:00 SÁL

CESTOVATELSKÝ KLUB

ŠUMAVA A OKOLÍ – přijďte se nechat provést po známých místech na Šumavě.

20. 4. středa 14:00 SÁL

HUDBA RADOST

*Hudební vystoupení Petřů Hradeckých, otec a syn.
Přijďte si poslechnout a popřípadě zazpívat.*

21. 4. čtvrtek 10:00 ERGOTERAPIE

BÁBOVKY

Oslava dubnových narozenin našich obyvatel.

26. 4. úterý 10:00 SÁL

CIRKUS SENIOR

Přijďte si zkusit zažonglovat a užít si příjemnou hodinu, tentokrát s Adamem.

28. 4. čtvrtek 10:00 VELKÁ ZAHRADA

ZOOTERAPIE

*Přijďte se setkat se zvířaty
minihorsem, kozlem a psem.*

pořádá Domov pro seniory Háje
pořádá aktivizační úsek
pořádá Církev bratrská

Důvěrníci pro rok 2022

A1

paní Ludmila Lukavcová

A2

paní Ilona Bednářová

A3

paní Jana Večlová

B0

paní Marie Blažková

B1

paní Danuše Boháčová

B2

pan Jiří Šlégr

Tento měsíc jsme oslavili MDŽ.

Proběhl mimořádný sportovní den.

Vernisáž obrazů pana Jindřicha Voláka.

Heraklion

Herákliion je přístav a hlavní město řeckého ostrova Kréty. Nejstarší dějiny města spadají do mínojské doby. Podle archeologických nálezů bylo sídlo založeno již před rokem 2000 př. n. l. a v dobách mínojské kultury fungovalo především jako přístav pro významné palácové město Knóssos. Okolo roku 1100 před naším letopočtem osídlují Krétu řecké kmeny a dávají městu nynější název. Po nájezdu Arabů se město proměnilo na nejvýznamnější tržiště s otroky v oblasti Středomořského moře a získalo jméno Kandak (v arabštině „příkop“, tedy podle hlubokého příkopu vybudovaného kolem celého města).

Po příjezdu Benátčanů se název města opět změnil, a to na Candia a byla zde vystavěna pevnost, která původně měla chránit vstup do přístavu před Turky, a obrovský přístav. Obrovská pevnost Rocca al Mare dnes patří mezi důležité symboly hlavního města Herákliion. Herákliion získal zpátky svůj název ke konci turecké okupace kolem roku 1898. Kréta i město samotné se staly součástí řeckého království v roce 1913. Od roku 1972 je hlavním městem ostrova, do té doby to byla Chania.

Literární dílna

Možná jste si již všimli, že příspěvky v této rubrice již nejsou monotematické, jako tomu bývalo v minulosti. Z rozmanitých témat, kterým se v našem kroužku věnujeme, si jednotliví autoři vybírají sami podle svého gusta. A Hájek jejich texty postupně nabízí vám, našim milým čtenářům.

Panenko svatá, kde jsem se to ocitla?

Byl jsem krátce ženatý. Bylo mi dvacet tři let. Chtěl jsem svojí mladé manželce udělat radost. Něco jako opožděnou svatební cestu. Moc peněz jsme neměli. Moře nebo nějaké cizí země nepřipadaly v úvahu. Tak jsem přemýšlel, jak to udělat.

Můj kamarád, který pracoval na celnici, mně dal návrh. Celní úřad má v Krkonoších chatu. Potřebují tam udělat různou údržbu. Nasekat dřevo na zimu, nějaké nátěry a tak podobně. To bys zvládl levou zadní a ještě si užil dovolenou a vydělal i pár korun. To se mně líbilo. Pokračoval dále: Bydlet budeš zadarmo. Je to ale na samotě. Dvě chaty, nedaleko od sebe, do civilizace asi deset kilometrů. Jsou to Thamovy boudy. Není tam elektrický proud. Topí se dřevem. Voda z potůčku. Vaření na sporáku. Parádní příroda a klid. Ideální pro svatební cestu. Tam si užiješ. Má to být volné v červenci čtrnáct dní. Vem si dovolenou a jeď.

Já byl nadšený. Když jsem ženě řekl, co jsem zajistil, byla opatrná. Čtrnáct dnů je dlouho. Tak dlouho babička nemůže Káju opatrovat. Kája byl náš syn. Tak jsme se dohodli, že já tam pojedu na první týden sám a ona přijede za mnou.

Přijela do Malé Úpy. Na chatu se muselo pěšky asi osm kilometrů. Po dvou hodinách cesty jsme dorazili do cíle.

Žena se chtěla po cestě osprchovat a potom že si vše prohlédne. První překvapení bylo, že voda se používá z potůčku, který tek l kolem chaty. Tam byl stojan, na něm sud. Ten se naplnil vodou, která se ohřála sluníčkem. Po zatahání provázku se z klopítka od konve řinula voda. „To myslíš vážně?“ „Je to dobré, uvidíš.“ Udělala pokus. Moc nadšená nebyla. Přešli jsme na prohlídku ubytování.

V chatě bylo vše, jak má na horách být. Nasekané dřevo. Připravené třísky, jen zapálit papír a kamna hřejí. Měla i takzvaný kamenec na ohřev vody. Byly zde i základní potraviny. Brambory, mouka, sůl, cukr, káva i čaj. Ty se po spotřebování musejí doplnit. Svítlo se lampou na petrolej nebo svíčkou. Televize ani radio nebylo. Večer, když se setmělo, se zavřely okenice a šlo se do postele. Když se

noc protáhla, vstávalo se v deset hodin, někdy až v poledne. Jednou šla žena otevřít ráno okno. Po otevření okenic začala ječet. „Co je?“ Za oknem na parapetu seděla černá veverka a čekala na nějaký mlsek. Byla asi tak naučená. Já sekal dřevo, kterého bylo nařezáno na špalky spoustu. Něco jsem časem natřel nebo opravil. Chodili jsme na borůvky, brusinky, houby, Les byl hned za chatou. Někdy přišel i jelen nebo laně. Žena vařila borůvkové knedlíky i pekla koláče. Na nákup jsme chodili do Malé Úpy. Jednou nás napadlo, že si uděláme výlet do Pece pod Sněžkou. To byla pěkně dlouhá trasa. Pěšky asi patnáct kilometrů. Šli jsme do Pece kolem Kolínské boudy, z Pece autobusem do Malé Úpy a pak nás čekalo osm kilometrů na Thámovky pěšky. V Úpě nám poradil jeden turista, že zná zkratku a že si zkrátíme cestu o polovinu. Muselo se z turistické trasy sejít na lesní pěšinu. Tak jsme sešli. Jdeme lesem. Ten nekončí. Místy se prodíráme mlázím po kolenou. Žena začíná protestovat. „Jdeme asi špatně. Rozuměl jsi mu dobře?“ a tak podobně. Jdeme dál. Začíná nadávat. Říkám „Podívej, tamhle les končí. Je tam louka a na ní jsou naše chaty.“ Vyjdeme z lesa na louku. Thámovy boudy byly, ale na opačné stráni, vzdálené tak další tři kilometry. Dala se do pláče. „Já již nemůžu. Jdi si sám, já tu zůstanu. Panenko svatá, kde jsem se to ocitla? Koho jsem si to vzala?“

Cesta k chatám trvala s přestávkami skoro další dvě hodiny. Došli jsme do chaty. Padla na postel, jen si zula boty a usnula. Byl klid. Byl jsem také unaven, vynervován. Musel jsem si ji udobřit. Nakoupeno bylo a tak jsem přichystal dobrou večeři. Druhý den jsme opět vstali kolem jedenácté hodiny. Byla to romantická svatební cesta. Rádi vzpomínáme na úžasnou přírodu a ještě úžasnější zážitky. Od svatby uplynulo šedesát jedna let. **K.P.**

Šla jsem po úzké cestičce, vysypané pískem

Šla jsem po úzké cestičce vysypané pískem a v dálce přede mnou se v lehkém vánku zachvívala opona. Nalevo i napravo ode mne se rozkládala travnatá plocha, zjevně dobře udržovaná, ale nikde nebyli žádní lidé. Náhle se zcela zřetelně zablesklo a opona se pomalu otevřela a za ní jsem uviděla široké jezero, které se ve slunci třpytilo. Na kraji jezera stál muž a loďka, muž mi kynul, ať jdu dál. Šla jsem jak ve snu dál a nastoupila do loďky. On sedl k veslům a pluli jsme pomalu na druhou stranu jezera. Připadala jsem si jak duše, kterou převozník Charón převáží přes řeku Styx na druhou stranu života, ale najednou jsem stoupala do výše, jako by mě někdo nesl a pak mě položil na něco měkkého a bylo černo. Vše bylo pryč.

Probudila jsem se asi za týden na nemocničním lůžku. Hlavu omotanou obvazem, ruku a nohu těž, druhá noha mi visela ve vzduchu a těžce se mi dýchalo, ale byla jsem živá. Kolem mne stáli sestřičky a dva lékaři a usmívali se. „Vy jste nám dala zabrat, paní Nováková!“

A tak jsem se dozvěděla, co se stalo. Porazil mne nějaký opilý řidič, který vjel na chodník, když jsem šla na nákup. Teď jsem si začala pomalu vzpomínat, že tam byla také malá holčička s kočárkem, co je s ní? Prý je díky mně v pořádku, ale kočárek to odnesl. Tak jsem byla ráda, že to vše dobře dopadlo. Ještě jsem si pobyla nějakou dobu v nemocnici a pak na rehabilitaci, trochu kulhám, ale jinak to jde.

Život jde dál, a z malé holčičky s kočárkem je už slečna, která studuje na sestřičku a pak možná na doktorku. Obě jsou potřebné, zvláště v dnešní době, kdy tu poletují různé hnusné viry a kosí mnoho

lidí.

Tak to byl zážitek z mého umírání, které se neuskutečnilo, díky lékařům, kteří mě přivedli zpět k životu. Díky vám všem, co jste mě zachránili. **M.V.**

Příhody zajíčka Ferdy: Taková normální rodinka

Nemyslete, že při tom vzájemném sušení jsem si nevzpomněl na moudrá slova tatínka, týkající se založení potomstva...Naštěstí se to Vendulce taky líbilo, tak jsme střídali spánek s krátkým bděním až do úplného poledne. To nás vytáhlo z pelíšku nejen hřející sluníčko, ale taky pořádný hlad. Dali jsme se na hledání snídaně. Spokojili jsme se s několika hrstkami mladé pšenice hned vedle našeho remízku. Pak jsme si dali několik listů mladé řípy a pak jsem měl chuť se trochu proběhnout. Popadl jsem Vendulku za packu a rozběhli jsme se k nejbližšímu lesu... A takhle a podobně nám ubíhal den za dnem. Byli jsme stále spolu a měli jsme se pořád stejně rádi, možná můžu říct, že čím dál víc.

Najednou jsem začal pozorovat, že Vendulka už není tak rychlá, jako ze začátku našich „úprků“. A taky to mělo důvod: blížil se den porodu.

A nastaly velké přípravy. Vendulka chystala hnízdečko, to znamená trhala si ty nejjemnější chloupky, aby dětičky byly v teple. No, já jsem taky pár chlupů přihodil. Che che.

A bylo to tady! Jedno deštivé ráno se nám narodilo pět dětí – dva kluci a tři holčičky. Byli jsme samozřejmě v úplném suchu, daleko od vstupu do pelechu. A jelikož dobře papaly, taky pěkně rostly. A začaly vylézat na sluníčko a seznamovat se s okolím. Na remízku žilo několik rodin s dětmi, tak měly kamarády. S námi jsme je začali brát později. To už byli kabrňáci. Dobře běhali.

A tak začal život další generace. Měli jsme s Vendulkou z nich radost. Ať jsou taky šťastní!

Pro Hájek napsala Hana Moravová

Drazí přátelé,

někdy se nám stane, že něco hledáme a nakonec se ukáže, že nám to leží blízko našeho zraku. Podobně mnoho lidí hledá smysl a cíl svého života - a nevidí, že je zcela blízko, že je to Ježíš Kristus. On žije mezi námi, a ve slovech Písma k nám mluví. Po svém zmrtvýchvstání se Kristus ukázal jen svým apoštolům, několika zbožným ženám, několika učedníkům. A neukázal se svým odpůrcům. Tato skutečnost, že se Ježíš ukázal po Velkém pátku živý jen svým nejbližším, dala už tenkrát a dává dodnes argumenty do rukou odpůrců Kristova zmrtvýchvstání. Říkají, že tu šlo u apoštolů o hromadu halucinací. Trochu je potřeba se zamyslet. Jak jinak by to vypadalo, kdyby byl zmrtvýchvstalý Ježíš veřejně vystoupil - třeba na náměstí, nebo přímo v Jeruzalémském chrámu, nebo na veleradě před farizeji, tam, kde ho odsoudili. Dovedeme si vůbec představit, jaký by to byl triumf, a jaké by to mělo následky: Mnoho z farizejů by si pospíšilo se zvoláním jako setník na Golgotě: „V pravdě, tento je Syn Boží“, a s prohlášením, že v něj už dávno tajně věřili. Rázem by se stal Ježíš nejpopulárnější osobou z celého národa. Lid by ho vyhlásil za krále Židů. Ale ani tak by v něho neuvěřili všichni. Našli by se i takoví, kteří by říkali, že je to Ježíšův maskovaný dvojník, ale veřejně by se proti němu vystoupit neodvážili (známe to i z dnešní doby, někteří lidé stále něco kritizují, ale když mají vystoupit, tak raději mlčí). Naopak, a to také známe, že kdekdo by se snažil honem honem přejít na jeho stranu, mezi jeho vyznavače, aby snad nepřišli o svůj úřad, aby si ulovili nějaké postavení. Římská vláda by rychle odvolala Piláta z Palestiny, v souvislosti s pověřením jinými úkoly, a nový vyslanec by se snažil navázat co nejpřátelštější styky s královstvím Izrael. Jenže Židé by začali nutit Ježíše, aby se nespokojil jen s vládou v Izraeli, aby využil popularity a moci k získání politické světovlády pro Židovstvo, aby dobyl celý svět. Věru, lehké by bylo, hlásit se ke křesťanství! - A tak se podívejme: co by zbylo z učení, ze zásad Kristových? Vládci celého světa by k němu měli obrovský respekt, ale křesťané by tím

podlehli třetímu pokušení na poušti: Toto všechno tobě dám, jestliže se mi budeš klanět. Triumfující vítězové zpravidla neodolají pokušení pomstít se svým včerejším odpůrcům, smést všechny, kteří se dosud rychle nenaučili bezvýhradné poslušnosti a servilnosti. A tak by se zdatně panovalo, lichotilo, pochlebovalo a přetvařovalo. Byla by to jasná zkáza zásad křesťanství. Zmrtvýchvstalý Kristus nestojí o svou popularitu, nehledá, jak politicky využít situace, nechce svou slávu, ale chce slávu pro svého Otce. Nezjevuje se těm, kteří ho odmítli, zjevuje se těm, kteří ho mají rádi, aby je potěšil. Tak to udělal tenkrát, tak to dělá stále, i dnes. A to je nesmírná šance i pro ty, kteří váhají jít za Kristem, přijmout jeho lásku do svého pozemského putování. A tak to bude dělat Ježíš až do konce věků: dává se poznat těm, kteří v něho uvěří, kteří přijmou jeho životní styl: styl života v lásce. A Ježíš říká i nám do dnešní doby: Od věků do věků budou lidé hromadit argumenty proti mně a pro mne. Argumenty nejsou tak důležité. Rozhodující je srdce člověka: Jestli člověk lásku odmítá nebo v lásce žije, každý moment svého života. I když přijdou náročné chvíle, Ježíš je připraven nám pomoci i odpustit, poněvadž miluje i ty, kteří ho hledají, kteří nějakým způsobem zabloudili, aby rozeznali jeho hlas a znovu se připojili k němu, aby všude zavládlo ovzduší vzájemné lásky, aby láska vládla tomuto světu.

Váš jáhen Pavel Urban

Rozloučili jsme se:

Kupilíková Bohumila, Nosková Jana, Vlasáková Hana.

1) Homonyma – pro každý řádek najděte jedno slovo, které odpovídá oběma uvedeným významům.

Parazitický hmyz _____ odposlouchávací zařízení
Psovitá šelma _____ jedlá houba
Obojživelník _____ hovorově děvče
Druh hmyzu _____ druh auta značky Volkswagen
Dvoukřídlý hmyz _____ slangově chyby, nedostatky

2) Přesmyčky – v následujících slovech přeskupte písmena a odhalte tak názvy evropských hlavních měst. Ke každému městu napište, ve které zemi leží.

RUSLEB	LÍBREN
OSOL	DASTERMAM
ŠAVARAV	ŇOKDA
LESNIKYH	ŽÍRAP

3) Analogie - na základě vztahu mezi první dvojicí slov vymyslete vhodné slovo ke třetímu uvedenému slovu.

Slunečnice a žlutá, pomněnka a
Ryba a šupiny, pták a
Prase a sele, ovce a
Včely a úl, kůň a

4) Spočítejte následující úlohy.

- a) V autě spolu cestovali pan Čeněk, jeho pes Čenich, moucha Cece a stonožka Cecilka. Kolik se v autě vezlo nohou?
- b) Červená Karkulka jela v sobotu ráno na víkend za babičkou vlakem. Na jízdence si přečetla, že cesta tam je dlouhá 168 kilometrů. V neděli večer se pak vracela domů, ale na trati byl vlk, a proto byl vlak odkloněn na cestu o 15 kilometrů delší. Kolik celkem kilometrů ujela Karkulka vlakem za celý víkend?

Vážení čtenáři,
připravili jsme pro vás novou
rubriku **Albert Einstein**.
Nejedná se o vědomostní kvíz,
spíše o kreativní tvoření.
S úkoly vám může pomoci váš
aktivizační pracovník. Doufáme,
že se vám nová rubrika bude
líbit

Co se dělá o Velikonočním pondělí?

Zvyky a tradice

*I když se mnoho tradic z předchozího Svatého týdne nedochovalo, Velikonoční pondělí stále žije a koleduje se po celé České republice. Tento den je věnován hlavně tradičním oslavám a zvykům, které vítají příchod jara. Letos připadá na **18. dubna**. Proč vlastně chodí chlapci za děvčaty s pomlázkou a kdy chodila v minulosti koledovat děvčata?*

Co je Velikonoční pondělí

Velikonoční pondělí následuje po Božím hodu velikonočním, kdy křesťané oslavují Zmrtvýchvstání Páně. Pondělí už pak patří hlavně světským oslavám a částečně navazuje i na předkřesťanskou dobu a její zvyky a tradice spojené s příchodem a oslavou jara.

Malovaná vejce

Malovaná vejce připravují ženy a děvčata, a to už od Bílé soboty. Vejce jsou symbolem nového života a zrození, a proto jsou na Velikonoční pondělí tím hlavním darem. Malovaná vejce – kraslice, byla podle všeho součástí oslav už v Egyptě, nejstarší dochovaná pochází zhruba z období 300 let před naším letopočtem. Chlapcům se o Velikonočním pondělí rozdávají vejce vařená, plná, ale na dekorace slouží vyfouklé kraslice, kterým se také říká pouchy. Mezi obvyklé dekory vajec patří hlavně jarní květinové či zvířecí motivy. K tvorbě motivů se dříve používal hlavně vosk, sláma nebo se vejce vyškabávala. Barvilo se v přírodních barvivech, tato tradice se dnes postupně opět vrací. Jednotlivé barvy v sobě měly důležitou symboliku, například červená vejce se dávala chlapcům, k nimž dívky chovaly vřelé city. Někde platilo, že se dávala vejce obecně jen těm chlapcům, kteří byli dívkami vnímáni kladně.

Koleda a pomlázka

Pomlázka je velice důležitou součástí velikonočních oslav. Je tvořena z vrbového proutí, počet prutů závisí také na umu toho, kdo pomlázku pletl. Tomuto "nástroji" se říká také například mrskačka, houdovačka, karabáč, šlaháčka nebo tatar. Chlapci chodí na Velikonoční pondělí s pomlázkami koledovat po vsi. Šlehání se dělá proto, aby děvčata zůstala krásná, zdravá, pilná a veselá po celý další rok. Kromě vajíčka se dávaly také různé laskominy, oříšky a dospělým mužům alkohol. Ostatně tato tradice se dochovala do dneška a někteří koledníci vezmou zavděk spíše tekutými odměnami. Bylo také zvykem, že děvčata vázala chlapcům na pomlázku pentličky a podle barev pentlíček mohli chlapci poznat, jaké city k nim dívky chovají. Červená znamenala lásku, modrá naději, žlutá odmítnutí, zelená sympatie. To je podobné jako u darovaných vajíček. Také se polévalo vodou, což je zvyk, který někde přetrval i dodnes. Pokud chlapci přijdou koledovat po dvanácté hodině dopoledne, dívky je mohou polít vodou.

Velikonoční beránek

120 g másla, 4 vejce,
200 g cukru krupice,
1 vanilkový cukr,
200 ml mléka,
300 g polohrubé mouky,
1 prášek do pečiva

Postup:

Tuk a žloutky utřeme do pěny. Postupně přidáváme vlažné mléko a mouku smíchanou s práškem do pečiva. Nakonec vmícháme sníh z bílků. Vymažeme formu, vysypeme hrubou moukou, vylijeme těsto a pečeme v předehřáté troubě asi 30 až 45 minut na 170. Přejeme vám dobrou chuť.

Karel Poláček – Romantismus opilství

Pravil jsem jednou, že nejnápadnější znak lidové povahy je romantismus. Je ukryt na dně duše, jsa potlačen skepsí denního života. U jednotlivce je romantismus sváteční rys charakteru. Vystupuje navenek pouze za zvláštních okolností, například když občan napíše článek do novin, ve kterém brojí proti nepořádkům na tramvaji. Tehdy oplývá patetičností, která charakterizuje romantismus. Avšak psychologie masy, shluku, shromáždění, je veskrze romantická.

Možno tvrditi, že kdyby nebyl duch masy v podstatě romantický, byla by politická práce mezi lidem nadmíru znesnadněna. Je nepochybné, že bez vrozené romantické nálady lidu nebyla by například možná demagogie. Jest demagogie (vzato z formální stránky) umění nápadné, určité a jednoduché stylizace. Demagogie, i v duchu formální romantiky, nedbá odstínů, subtilní argumentace, přesného rozlišování. Demagogie zná pouze špatnost odpůrců a dokonalou ctnost vlastního tábora. Demagogii lze stěží připustiti některé vlastní chyby. Heslo je zbraň z romantické zbrojnice. Heslo nemůže býti podrobena kritice: Nuže, rozeberte racionalisticky heslo „K lidu níž, s lidem výš“.

Kdyby nebylo vrozeného davového romantismu, byla by také práce politických úvodníků velmi obtížnou záležitostí, neboť stranické úvodníky psány pod tíhou skepse byly by obsáhlé jako disertační práce; pohled na ně by připomínal filozofické pojednání z první polovice devatenáctého století, jistě by oplývaly množstvím glos pod čarou a okrajových poznámek. K lidu prý má se mluvit pravda. Pravda je jednoduchá; avšak jak spletitá je formulace pravdy! Tak komplikovaná jako moderní život. Romantismus je ostatně rys dnešní doby: Americký film, který ovládá život jako málokterý projev umění, jest v podstatě zmodernizovaný román pro slučky. Dokonalé vítězství pronásledované ctností nad zchytralou špatností nesnese podrobné kritiky denního života, který dokazuje, že ctnost vyskytuje se v přírodě pouze ve sloučeninách, ježto na vzduchu života podléhá snadno zkáze.

Pozoruji, že jsem si vybral téma příliš široké, a přece jsem chtěl psáti pouze o romantismu opilství. Nuže:

Vrozený lidský romantismus je potlačován za bdělého stavu, v osamocení a ve shonu denního života. Ale vítězí nad člověkem ve snu a v opilství. V transu opilství, kdy skepse je potlačena, vzkvétá romantismus a vyráží květy ctností křesťanského rytířstva. V opilství stává se sám sobě člověk bohatýrskou postavou. Jednou večer jsem viděl v ulici šedivého starce, jenž vrávorál pod tíží materiálního nadšení. Pozoroval jsem, že se občas zastavil; zvedl hůl a zavelel: „Pochodem pó-chod!“ Ušel několik kroků a rozmlouval při chůzi: „Je to marný. Lidi, všecko je marný. Proč jsi mě opustila? Takovou už nikdy nedostanu. Ba ne. Jsem sirotek opuštěný.“ Během těch několika kroků prodělal stařec několik romantických nálad. Předně viděl se býti velitelem vojenského oddílu. Nato seznal, že jej žena opustila a zmařila mu mládí květ. Konečně došel k tomu poznání, že je sirotek, dítě bezbranné, které každý šidí.

Opilec velmi rád oddává se pocitu, že je opuštěný. Snad z toho důvodu vyhledává hlučnou společnost. A zpravidla si někoho v té společnosti horoucně zamiluje, o němž je přesvědčen, že je nejvěrnější kamarád, kterého do té doby měl. Víra ve věčné přátelství, která posedne opilce, je rytířský romantismus; a je vždycky moderní, třeba by nebyl již moderní epos o věrném přátelství rytíře Amise a Amila. Přátelství opilců je dojemné a nasycené příliš zřejmě reminiscencemi na konvenční romantickou četbu. Je patetické a překypuje city nadšení. Opilec v opilci budí obdiv; není matky, která by ve svém dítěti našla tolik zalíbení jako opilec ve svém kumpánovi. Avšak přátelství uzavřené v opilství je vratké. Povstává z opilého nedorozumění a rozbíjí se černou zradou. Je už osudem opilcovým býti zrazen nejvěrnějším kamarádem. Tato zrada musí snad býti; romantika opilcova nemůže postrádati této důležité romantické nálady.

Život civilní, takzvaný život všední, je pln kompromisů. Je dvojitý život, jako je dvojitá politika. Jedna je romantická, táborová, sváteční, pro lid. V této politice není kompromisu. Není socialistického politika, který by na táboru lidu hlásal, že nejhoroucnějším přáním jeho klubu je dohodovati se s klerikály. Ale není jistě politika, který by v meziklubových poradách prohlásil: „Nepodám nikdy ruku nepříteli. Buď zvítězím,

nebo padnu.“ Tato romantika nebyla by na místě, dejme tomu, v jednání o agrární cla. Neboť romantika je vyhrazena pouze pro sváteční chvíle člověkovy. K těmto svátečním chvílím dlužno počítati opilství; ne nadarmo slaví se památné dny a svátky v životě lidském okázalým pijáctvím. Poněvadž jsme se již rozhodli vidět i v opilství čistý romantismus, nemůžeme se uzavřítí poznání, že nic není vzdálenější povaze opilcově než smysl pro kompromis. Tvrdošíjnost opilcova vylučuje jakýkoli synkretismus. Opilec vytkne si určitý cíl na své vratké dráze, například svítlnu. A k tomuto cíli směřuje přes všechny fyzické překážky, vytrvale a neústupně, podoben jsa potulnému rytíři z romantické pověsti, jemuž je podstoupiti neskonalé útrapy a strážně jen za tím účelem, aby přinesl hroudu ze Svaté země. S touto tvrdošíjností snaží se též dopovědětí načatou větou, přestože údělem opilcovým bývá, že ho nikdo neposlouchá, neboť opilci jsou tak ponořeni do sebe, že poslouchají pouze sebe.

Ať je tomu jakkoliv, dlužno jedině v opilcích spatřovati současné rytíře křesťanstva. Odvažujeme se tvrditi, že za dnešních střízlivých časů je jedině opilec nezištně chrabrý a bojovný, až do šílenství. Jeť ideálem opilcovým zastávati se utlačovaných. Co jest opilci zakusiti příkoří pro tento výkvět rytířských ctností! Je vášní opilých, ať již alkoholem, nebo davovou psychózou, zastávati se pronásledovaných, byť i ono pronásledování byla pouhá fikce. Pro tuto vášně povstává celá řada zločinů veřejného násilí a urážky strážce. Již samotné objevení se strážníka dává vzniknouti přeludu o utiskování. Neboť strážník – jaká to střízlivá realita, která brutálně zasahuje do romantického snu! Opilci, kterým jest seděti pro zločin veřejného násilí, jsou oběti porušeného romantického stylu. Opilec je pro půtku, boj a šarvátky, neboť pouze v boji uplatní si chabrost; avšak strážníci jsou proti rušení veřejného pokoje a řádu. Jde tu, jak je zřejmo, o konflikt mezi realistickou a romantickou ideologií.

Při zatýkání opilcově zjevuje se nezřídka i jiná stránka romantismu z opilství. Je pozoruhodno, že opilec, jenž byl přemožen strážníkem, projevuje ony city vlastenecké, jež charakterizují náladu národovců z doby táborů. Byli jsme několikráte svědky, kterak opilec, jehož odváděli strážníci, apeloval na vlastenecké cítění pozdních chodců: „Kamarádi! Vy mne necháte? To jste Pražáci? To jste Češi? To jste Slované?“ Slovanství hraje u opilých větší roli, než se obecně připouští; každým způsobem je idea jakéhosi neurčitého slovanství mezi opilci více rozšířena než mezi střízlivými. Avšak jak by zaplesalo srdce pana Chestertona, kdyby měl příležitost obcovati s našimi opilci; a kterak by je chválil pro jejich nadšený a fanatický regionalismus! Je pravda, že bytost i střízlivého Žižkovana je naplněná pocitem plného a hrdého žižkovanství. Avšak v opilství byl by Žižkovan ochoten bojovati v žižkovském kroji, pod žižkovskou korouhví proti Karlínským, kteří se vyznačují jinou vírou, jinými barvami; a jsou zkrátka nevěřícími psy.

Abstinentní hnutí setkává se v boji proti opilství s těžkými překážkami, ježto, jak se zdá, podceňuje tuto psychologickou stránku opilství. Je osudem střízlivosti, aby podléhala v zápase proti romantičnosti a dobrodružnosti. Presbyteriánský duch, který opanoval Ameriku, dal vybudeti prohibicionismu. Puritánství je neromantické křesťanství. Vzalo lidem romantismus opilství a snaží se lidem dáti v náhradu trochu křesťanské výstřednosti, která se jeví v podnicích Armády spásy. Protože romantismus libuje si více méně v archaismu, vystupují ženy této společnosti v krojích z počátku devatenáctého století, provozují hudbu a šprýmy na ulicích a veřejných prostranstvích, jak bývalo zvykem ve středověku konati divadelní představení o poutích a jarmarcích. Protože hlavní stránka romantismu je sdružování a bojovnost, sdružila se tak nadmíru střízlivá společnost v armádu, která odložila sice kopí a samostříly, ale ponechala si to, co je na armádě v míru nejnápadnější, totiž plukovní hudbu. Amerika se snaží potlačit opilství; avšak nemůže potlačit romantismus, který je nejzákladnější vlastností lidské povahy. Romantický duch, potlačen prohibicionismem, rozbujel se v americkém filmu, který překonává dobrodružnosti a výstřednosti období romantiky Waltera Scotta. I odvažujeme se tvrditi, že důvod, proč americký film oplývá tak nestřídmě střelbou z revolverů v podzemních chodbách, padacími dveřmi a únosy, leží patrně v první řadě v prohibici. Neboť romantismus je jako krevní nemoc: Byvši vyhnána radikálním léčením z jedné části těla, vyráží jinde.

Karel Poláček - O stisknutí knoflíku

Zcela nenápadně objevily se zase na zdi vedle výkladních skříní obchodníků smíšeným zbožím a cukrdlaty červené skřínky, které mají knoflík a pod ním tři otvory. Vhodíš-li do jednoho z nich dvacetihaléř a vyhovíš-li rozkazu: „Stiskněte knoflík“, tu vypadne ti podle tvé libosti buď čokoláda, nebo mléčná karamelka, či pišingrová oplatka. Kdyby se stalo, že nic nevypadne, protože někdy ty automaty správně nefungují, pak vejdi do obchodu a reklamuj bonbon. Kupec se podiví, řekne: „Ale – ale“, a dá ti bonbon, připojiv několik slov na omluvu nepřesného automatu. Máme-li dosti dvacetihaléřů, tu můžeme tuto hru častěji opakovat; a činíme tak ani ne z mlsnosti, nýbrž z odvěké touhy lidstva zmáčknutí nějaký knoflík. V tisknutí knoflíku je skryto mnoho strašně zajímavé romantiky. Romány Julia Verna byly hlavně proto tak oblíbeny v našem dětství, poněvadž častokrát v těchto dobrodružných příbězích vystupoval tajemný muž, jehož jméno dovídali jsme se v posledních kapitolách, a ten Tajemný doktor stiskne knoflík a ve vzdálenosti mnoha mil vyletí do povětří ostrov a při této katastrofě vezmou za své všichni bídáci, jichž podle činy volaly po několik set stránek k nebesům o pomstu. Ve všech dobrodružných románech hraje tisknutí knoflíku význačnou roli. Stisknutím knoflíku přivolá se mlčenlivý černý sluha: je černý, ale duše jeho je oddaná, sloužilť již dědovi svého pána se psi věrností. Stisknutím knoflíku uvádějí se tajné dveře v pohyb. Stisknutím knoflíku možno pohnouti centovým balvanem, pod nímž je zajisté skryš, která obsahuje buď poklad, nebo závažné písemnosti. Americký film přehnal romantiku knoflíku až k nemožnosti. Zde má stisknutí knoflíku následky neslýchané. V podlaze je propadliště, do něhož zřítí se detektivové a spadnou až do jakéhosi pochmurného sklepení, nebo stoky, odkudž jsou vysvobozeni hrdinou seriálu teprve asi v prostřední epoše. Jsou zde věci, které nestvořil ani Bůh, ani moderní technika, ale bezuzdná fantazie libretistova. Dům, uveden stisknutím knoflíku v pohyb, potápí se pod hladinu jezera za strašného chechtotu ďábelského zločince; a jen vzhledem k lidové morálce a finančnímu úspěchu filmu nezahynou spravedliví, aby mohli v posledním díle filmu mstiti pronásledovanou ctnost.

Zajisté je málo lidí, kteří by ve svém životě nezatoužili stisknouti knoflík. Mnohý neznal by své pravé váhy, kdyby nemohl se zvážit na automatické váze. Psací stůl získává na svém významu, je-li opatřen stiskátkem, jímž možno přivolati člověka. Jen šéfové a mocní tohoto světa mají na svém stole stiskátko k elektrickému zvonku. Ostatní lidé nemají vlastního stiskacího knoflíku, a tak podléhají pokušení burcovati domovníky a zvoniti bez příčiny u cizích dveří. Vážný člověk tak nečiní; vždyť je to tak říkajíc uličnictví. Vážný člověk nemá však romantických náklonností; ale je málo těch, kteří by alespoň v mládí nezvonili u cizích dveří. Neběží přece jen o to, abychom lidi vyrušovali a měli radost z toho, že hubují, byvše bez příčiny vylákání ven. Běží o stisknutí knoflíku. O to, že můžeme se domnívat, že jsme Tajemní doktoři nebo Mstitelé, kteří stisknutím knoflíku způsobí nějakou velikou událost, jsouce nástroji božské spravedlnosti. Měl jsem přítele v dětství, který po dlouhou dobu schráněl krejčary a chtěl si ušetřiti takovou částku, aby mohl jednou zaplatiti pokutu za svévolné zatažení ochranné brzdy ve vlaku. Byl velmi dychtiv na to, co se přihodí, až zatáhne za ochrannou brzdu. Bohužel, nedostávalo se mu peněz na toto dobrodružství: bylo málo krejcarů. A když dospěl a byly peníze, pak nebylo jaksí už té žádostivosti. Nedychtil již po zatažení za ochrannou brzdu. Romantika se vytratila. A změnil tak své názory, že svévolné zatažení za ochrannou brzdu pokládá nyní za uličnictví. Ani nedychtil po stisknutí knoflíku. Vůbec vidím, že zestárl.

Fejetony a další krátké texty psal Karel Poláček ve 20. a 30. letech 20. století pro Lidové noviny i další tiskoviny. Hájek čerpal z výboru z díla Okolo nás, publikovaného Městskou knihovnou v Praze.

Náš rozhovor - Marta Urbanová

Paní Marta Urbanová je klientkou oddělení A3, v domově žije již více než 10 let. S paní Martou Urbanovou hovořila pracovnice aktivizačního oddělení Monika Stajnerová.

1) Začneme otázkou, kde jste vyrůstala?

Vyrůstala jsem v Praze na Žižkově, tam jsem bydlela 25 let, poté jsem se odstěhovala na pražskou Letnou. Bydleli jsme přímo naproti Olšanům, na druhé straně byla hřbitovní zeď, takže vždycky na svátek Všech svatých jsem pozorovala, jak Olšany svítí. Jinak byly tmavé, ale na Všechny svaté se rozsvítily.

2) Z jaké rodiny pocházíte?

Tatínek byl dělník – pracoval jako automechanik. Maminka byla v domácnosti, byla invalidní, protože měla o 10 cm kratší nohu, a tak do práce nechodila. Starala se ale o celé svoje příbuzenstvo, byla totiž ze šesti dětí, obstarávala všechny potřebné papíry apod. Pak jsem měla sestru, ta byla o dvanáct let starší, takže mě považovala spíše za přítěžek na krku, maminka s tou nohou nemohla moc chodit, a tak se o mě starala sestra.

3) Jaké máte vzpomínky na dětství, jak jste si hrávala?

Nemůžu říct, že jsem si doslova hrávala, protože to bylo za války a po válce. Jak jsem bydlela na tom Žižkově, tak na druhém rohu ulice bylo sociální zabezpečení. To bylo pro lidi, kteří na tom byli sociálně špatně a měli děti, a tam u nich ve dvoře bylo velikánské hřiště. Na to hřiště jsme ale nesměli chodit, a tak jsme se tam vždy vkrádali. Tenkrát bylo všude dost dětí. My jsme bydleli ve velkém domě, který měl třicet osm partají, a v nich bydlelo nejmíň třicet dětí. Společně jsme si hrávali na pikanou, kuličky, s míčem... prostě, co se hodilo, i věci do školy jsme spolu dělali. Tenkrát také nebyly doučovací kroužky, ale zase ty starší děti z domu pomáhaly těm mladším.

4) Kam jste chodila do školy?

Na základní školu na Žižkov, od nás z domu tam chodíval celý houf dětí. Pak jsem udělala zkoušku do primy na gymnázium, ale po roce jsem tam chodit přestala. Udělali pouze jednotnou školu, já proto šla na klasickou měšťanku. Gymnázia se stala pouze soukromými, kde se platilo školné. Můj tatínek byl jen dělník a neměl tak velký plat, aby školné mohl platit. Na měšťanku jsem chodila do devítky a pak jsem chodila na obchodní akademii. Bývala jsem chtěla být lékárnice, to jsem si ale nemohla vybrat z jednoduchého důvodu. Tenkrát bylo lékárnictví jen v Hradci Králové, musel se platit internát apod., a na to jsem neměla. Musela jsem si vybrat něco jiného, prodavačka jsem být nechtěla, a tak jsem si vybrala obchodní akademii, a to mě bavilo. Když mi bylo osmnáct let, tak jsem dostala obrnu pravého lícního nervu, takže jsem měla potíže s vyučováním, ale to nevadilo a stejně jsem to udělala na výbornou.

5) Po obchodní akademii jste nastoupila do práce?

Ano, tenkrát byly umístěnky, a tak jsem dostala umístěnku na 5 let do obchodu s nábytkem. To bylo povinné, musela jsem nastoupit, nebylo odvolání a nemohla jsem dát výpověď. Tam jsem dělala klasickou účetní. Za 5 let jsem pak přešla do Dopravního podniku, kde jsem zůstala 30 let. Když jsem nastoupila, tak byl v Bubenské 1. Na tehdejší dobu to byl obrovský podnik, protože měl přes deset tisíc zaměstnanců. Vyráběly se tam původně elektriky, tramvaje, autobusy, taxíky, lodní doprava... Já začínala v účtárně, po mateřské jsem se vrátila do taxíků a nakonec jsem byla metodik a zaučovala ty nově příchozí. V 55 letech jsem odešla do důchodu.

6) A jak jste se poznali s manželem?

V neděli odpoledne v Hagiboru na čaji. Šla jsem s kamarádkou a s ním, oni byli o rok starší a ze mě si utahovali. Zrovna byly volby a utahovali si ze mě, že jsem králíček, že ještě nemůžu volit, zatímco oni měli odvoleno. Tak jsme se potkali v mých necelých 18 letech, volby byly v květnu a mně bylo 18 až v červnu. A pak za 3 roky jsme se vzali, manžel totiž musel mezitím na vojnu. Když jsem se vdala, tak jsme vyměnili byt za větší, bydleli jsme tam s našimi dvěma dětmi a mými rodiči.

7) Takže jste se starala o děti, manžela a své rodiče?

Ano, tatínek i maminka měli rakovinu a já se o ně starala. S manželem jsme měli doma práci rozdělenou, já jsem měla na starost domácnost – vařila jsem, prala. Manžel měl na starost úklid. Děti také musely pomáhat, manžel na ně dohlížel, aby pomáhaly. A manžel samozřejmě chodil do práce, byl zaměstnán v Krátkém filmu Praha. Pracoval tam 44 let, nejdřív dělal osvětlovače a pak dělníka.

8) A měla jste šťastný rodinný život?

Já myslím, že jo...nerozvedla jsem se.

9) A je nějaký recept na spokojený život, co je důležité?

Nemyslet na blbosti – jako, že brzy vydělám, že budu mít majetek apod. Já jsem s tím nikdy nepočítala – snad proto, že jsem byla účetní, že jsem stále počítala, tak mě to nikdy nenapadlo. Počítala jsem s tím, abych dobře vyšla a aby o všechny bylo postaráno.

10) A jak jste udržovali rodinný život, jak jste rádi trávili čas?

Bylo to těžké, nebylo mnoho peněz. Můj manžel byl silný ročník, mladé vzali ze školy, z učení do dolů nebo tam, kde bylo zapotřebí. A tak manžel, i když byl v posledním roce vyučení na uměleckého truhláře, tak musel āastoupit do toho dolu, školu nedodělal. Když se vrátil z vojny, nesehnal žádné solidní místo, a tak se stal údržbářem v Krátkém filmu a tam už zůstal.

Ale jak manžel pracoval v Krátkém filmu, tak jsme měli v biografu jeden film týdně zadarmo, tam manžel moc rád chodil. Manžel chodil hlavně s dětmi, já to tolik nemilovala, a tak jsem mezitím doma pracovala. Já jsem ráda pletla a háčkovala – svetry, čepice, rukavice, ponožky, šály... všechno.

Jinak s rodinou...Hezké bylo, když jsme se vydali na hory, tedy, když to manželovi vyšlo, protože v létě se hodně filmovalo. A protože jsme nelyžovali, jezdili jsme hlavně na jaře a na podzim. Ráda vzpomínám také na společné výlety po památkách. Česká republika je na památky velmi bohatá, a tak jsme mohli pokaždé navštívit nějakou novou. Hlavně jsme vyjížděli na soboty, ráno jsme vyjeli vlakem nebo autobusem a večer jsme se vraceli, protože ubytování v hotelu bylo drahé. Občas jsme sehnali i ubytování, které nebylo moc drahé, a tak jsme tam i přespali. Všechno bylo o penězích. Většinou jsme jezdili v okruhu asi 100 km od Prahy - např. Kutná Hora, Mělník, Litoměřice, České Budějovice.

11) Byla nějaká těžká zkouška, kterou bylo těžké překonat během života?

Rozhodně ta lícni obrna v 18ti letech, v té době byla oporou maminka, která mi to pomohla překonat.

12) Když byste porovnála dnešní dobu a dobu dříve, je dnešní svět lepší?

V něčem ano. V dnešní době je více možností – můžete si vymyslet lepší bydlení, lepší zajímavosti, které budete sledovat. Já jsem například hodně četla, sice byly knihovny, ale všechno se platilo, a když tam člověk chodil často, tak to bylo drahé. A dříve bylo také vše na lístky, v tom to bylo také náročnější.

13) Co byste vzkázala budoucí generaci?

Aby se miň hádali a neměli nesplnitelné požadavky.

14) Proč jste se rozhodla pro život v DS?

To bylo z jednoduchého důvodu, protože dům se vrátil vnukovi původní majitelky, ta se rozhodla, že nám činží o hodně zvedne, a tak jsme šli s manželem sem.

V DS jsem 10 let, nejdříve jsme byli s manželem na B1, pak s manželem na A0. Manžel zemřel a byla jsem na B2, pak na B0 a nyní jsem asi čtyři roky na A3. Před 15 lety mi byla totiž diagnostikována začínající Parkinsonova choroba.

Domov je dobře vedený, je to tu slušné, ani se lidi nehádají. V domově je organizováno mnoho společenských aktivit, např. sportovní soutěže domovů pro seniory, a to je přínosem pro kvalitu žití.

Pro Hájek připravila Monika Stajnerová

Strípky historie

15. dubna 1912 se po srážce s ledovcem potopil na své první plavbě zaoceánský parník Titanic. Ve své době šlo o největší parník světa. Byl určen pro převoz cestujících a pošty mezi Evropou a Severní Amerikou. Kapacita lodi dovozovala převážet až 2 603 cestujících a omezený počet kočárů nebo automobilů. O provoz lodě a o pohodlí cestujících se staralo až 899 členů posádky. 14. dubna 1912 ve 23:40 se parník srazil s ledovcem. Po necelých třech hodinách, nad ránem 15. dubna, klesl ke dnu. Zahynulo přes 1 500 cestujících a členů posádky. Příčinou srážky byla vysoká rychlost, nedostatečně jižně vychýlený kurz určený kpt. Smithem, nevhodné světelné podmínky a absence pátracího světla v důsledku jeho zákazu pro britské civilní lodě. Příčinou vysokého počtu obětí byla zejména špatná organizace záchranných prací a nedostatek záchranných člunů. Zkáze Titanicu se dostalo široké publicity pro velký počet obětí, mezi nimiž byli i někteří z nejbohatších lidí světa a mnoho velmi známých osobností. Potopení Titanicu má rovněž velký technický a kulturní význam díky značným změnám v bezpečnosti lodní dopravy, které byly v reakci na tuto katastrofu provedeny. O zkáze Titanicu byla natočena řada dokumentů i hraných filmů.

6. dubna 1917 USA vstoupily do první světové války. Na konci roku 1916 navrhla německá vláda státům Dohody mírová jednání, ale byla odmítnuta. Také proto přistoupilo Německo v lednu 1917 k ponorkové válce, což zhoršilo vztahy s USA. Navíc se Německo pokoušelo vyvolat konflikt mezi USA a Mexikem. Pokud by USA musely válčit na svém kontinentu, zdrželo by to zapojení amerických sil v Evropě. Po potopení osmi amerických lodí během února a března požádal americký prezident Woodrow Wilson na počátku dubna Kongres o podporu vyhlášení války Německu. USA pak válku Německému císařství vyhlásily 6. dubna. První Američané se ve Francii vylodili v červnu. Do konce roku bylo v Evropě nasazeno 180 000 amerických vojáků. USA se během války nestaly členem Dohody, ale označovaly se jako „Přidružená velmoc“.

5. dubna 1937 bylo dáno do provozu letiště v Ruzyni, dnes Letiště Václava Havla Praha. Letiště bylo vystavěno na pláni zvané Dlouhá míle v letech 1933–1937. Konstrukce letiště vyprojektovaná architektem Adolfem Benšem byla na Mezinárodní výstavě umění a techniky v Paříži v roce 1937 oceněna zlatou medailí. Doprovodné budovy navrhl Kamil Roškot. 5. dubna 1937 zde v devět hodin ráno přistál letoun Douglas DC-2 Československé letecké společnosti na letu z Piešťan přes Zlín a Brno, o hodinu později pak letoun Air France na trati z Vídně do Drážďan. Na letišti se nacházelo 5 travnatých vzletových a přistávacích drah. Během prvního roku provozu odbavilo letiště téměř 14 tisíc cestujících, kteří mohli využít celkem 24 linek. Od dob počátků bylo letiště mnohokrát rozšířeno a modernizováno až do dnešní podoby.

26. dubna 1937 německé bombardéry Luftwafe a italské bombardéry Aviazione Legionaria zaútočily na baskickou obec Guernica ve Španělsku. Tento nálet bývá často označován za první akci v moderních vojenských dějinách proti bezbranným civilistům, ačkoli již předtím bylo během španělské občanské války mnohokrát bombardováno i hlavní město Madrid. Bombardování se stalo námětem slavné protiválečné malby Guernica Pabla Picassa. Tragédie, při které zahynuly stovky lidí, se stala námětem i dalších výtvarných děl, básně Paula Éluarda, a v roce 1950 natočil slavný francouzský režisér Alain Resnais krátký film s názvem Guernica.

22. dubna 1947 vyjeli Miroslav Zikmund a Jiří Hanzelka v Tatře T 87 na cestu do Afriky a Jižní Ameriky. Na cestě byli v letech 1947 až 1950. Kromě reportáží z cizích krajů měli za cíl i propagovat ve světě Československo a sjednávat zakázky pro automobilku Tatra. Z cesty bylo rozhlasem odvysíláno přes 700 reportáží. Natočili mnoho filmových reportáží a pořídili stovky fotografií nedocenitelné hodnoty. Afrika byla tehdy pod nadvládou evropských koloniálních mocností. O komunistickém puči v Československu v únoru 1948 se cestovatelé dozvěděli v Belgickém Kongu, kde místní tisk věnoval události ve střední Evropě jen malou pozornost. V libyjské Syrtě měla po sabotáži jejich tatrovka havárii, v Egyptě přenocovali na vrcholu Cheopsovy pyramidy, v Tanganice vystoupali na vrchol Kilimandžára, v konžském pralese se setkali s Pygmeji, z Kapského Města se přeplavili lodí do Buenos Aires, v Riu de

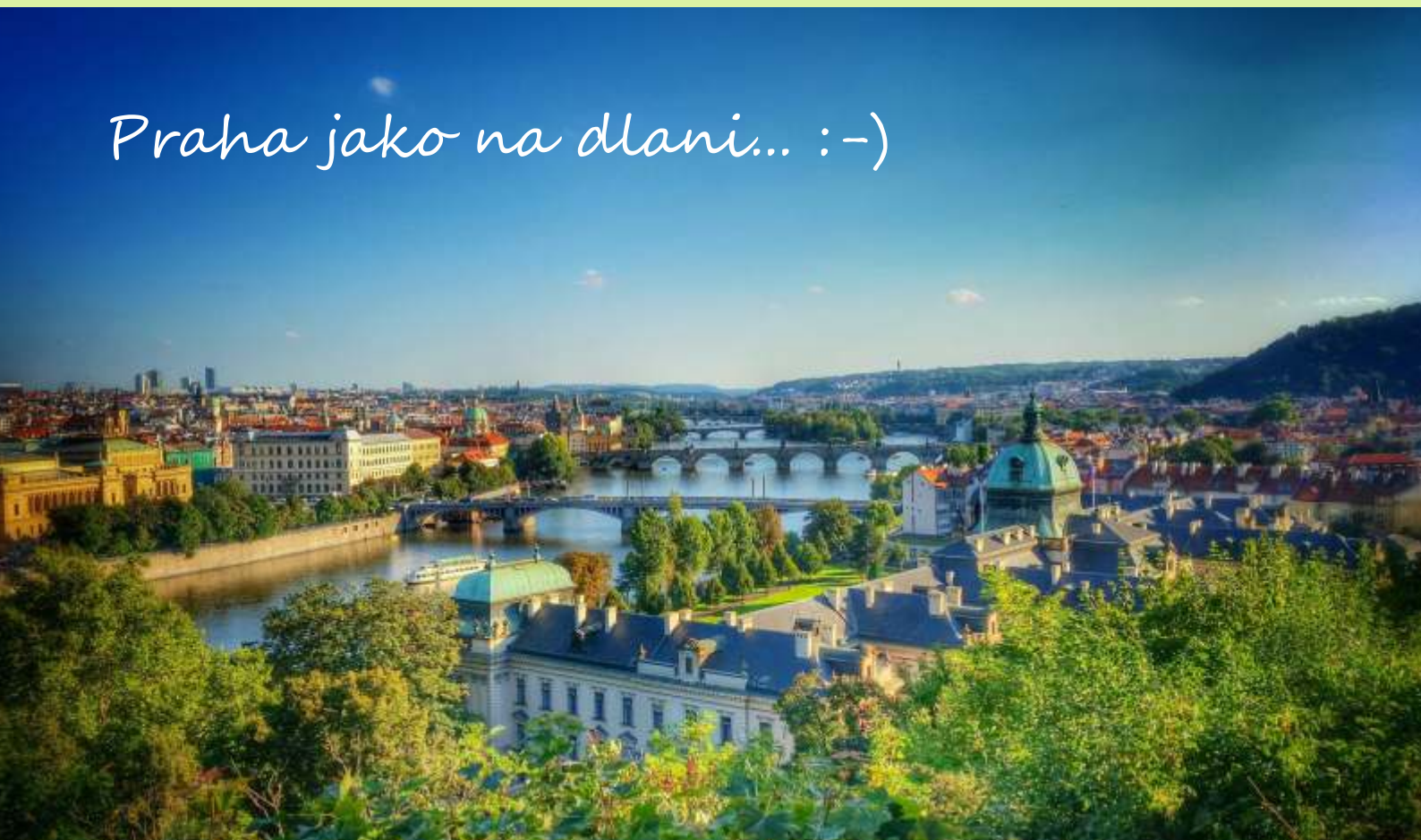
Janeiru na pláži Copacabana se Zikmund málem utopil při koupání v moři, v Ekvádoru, kde uvažovali o emigraci z Československa, se setkali s lovci lebek z kmene Šuárů. Jejich cesta velmi úspěšná, skončila nuceně v Mexiku, když jim nebylo povoleno vstoupit do USA. Svět byl podle jejich zkušeností v té době oproti dnešku mnohem bezpečnější.

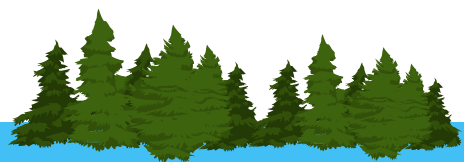
21. dubna 1967 se v kanadském Montréalu otevřela výstava Expo 1967, které se účastnilo i Československo. Světová výstava 1967 se konala v Montréalu od 21. dubna do 17. října pod heslem „Člověk a jeho svět“. S více než padesáti miliony návštěvníků jde o dosud nejúspěšnější světovou výstavou v historii. Výstava byla součástí oslav stého výročí sjednocení Kanady. Areál výstaviště byl vybudován na ostrovech Ile Notre Dame a Ile Sainte Hélène, kde vyrostl také futuristický obytný komplex Habitat 67. Na výstavě se prezentovalo 62 zemí, kromě toho byly otevřeny také nadnárodní pavilony věnované tématům jako zemědělství nebo kosmický výzkum. Součástí výstavy byl i velký hudební festival. Československý pavilon byl pátý nejnavštěvovanější. Úspěch měl Třebechovický betlém, oltář Mistra Pavla z Levoče, kolekce českého skla, ale také nové vynálezy, jako interaktivní filmové představení Kinoautomat, které moderoval Miroslav Horníček, nebo tapiserie vytvořené technikou art protis.

7. – 22. dubna 1972 se v Praze se konalo Mistrovství světa v ledním hokeji, na němž mužstvo Československa získalo zlatou medaili. Předcházejících devět mistrovství (1963 - 1971) vyhrál Sovětský svaz, až pražský šampionát přerušil jejich rekordní sérii. Stalo se tak po urputných bojích, z nichž vyšli vítězně českoslovenští hokejisté, kteří tak po třidvaceti letech získali v pořadí třetí titul mistrů světa.

Zdroj: wikipedia

Praha jako na dlani... :-)

Vycházky do Miličovského lesa

Za chladného počasí se společné vycházky konat nebudou. Místo vycházek bude každé pondělí na sále „Filmový klub“.

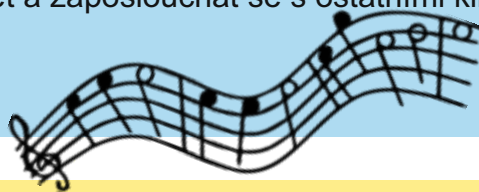
Multisenzorická místnost A0

Připomínáme, že na odd. A0 je k dispozici multisenzorická místnost, která slouží k relaxaci a setkávání klientů. Místnost je odemčená a můžete ji kdykoli navštívit.

Schůzka
důvěrníků
s vedením
domova se uskuteční
ve středu 6. 4. 2022
od 10:00
v sále.

HUDEBNÍ PODVEČER

V úterý po 17. hodině, multisenzorická zóna na A3. Přijďte posedět a zaposlouchat se s ostatními klienty!

Darované přání

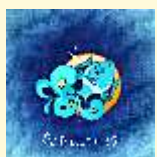
Každý z nás má jistě nějaká přání, některá dokážeme vyslovit nahlas, některá si sami dokážeme vyplnit, o některých jen sníme. Napište své přání na papír, uveďte celé své jméno a také napište proč, z jakého důvodu, si přejete právě toto přání. Sepsané přání pak vhodte do krabičky, označené logem „Darované přání“, která se nachází u kavárny, nebo požádejte svého aktivizačního pracovníka.

Dubem

Kozoroh - 22. 12. – 20. 1.

Nebojte se být více důrazní, pokud se toužíte sblížit s jistou osobou. Je ostýchavější, než jste si původně mysleli.

Vodnář - 21. 1. – 20. 2.

Dostatek tekutin, které přijmete do těla, je velmi důležitý. Pozor na to, aby to nebyly jen studené a chlazené nápoje.

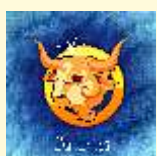
Ryby - 21. 2. – 20. 3.

Vyhýbejte se náročnější komunikaci s partnerem. Není na takové debaty vhodná doba. Raději si najděte své zájmy.

Beran - 21. 3. – 20. 4.

Postarejte se o vaše pokojové rostliny, ať je máte na jaro připravené do oken. Budou vám dělat radost celou sezonu.

Býk - 21. 4. – 21. 5.

Při seznamování vás může doslova vykolejit jakákoliv maličkost. Nenechte se zviklat, protože by to byla škoda.

Blíženci - 22. 5. – 21. 6.

Pravidelný pohyb prospěje nejen vaší fyzické, ale především psychické kondici. Uvolňují se velmi důležité hormony štěstí.

HOROSKOPY

Rak - 22. 6. – 22. 7.

Bude nutné, abyste pomohli někomu z příbuzných dobrou radou. Vy to však tentokrát uděláte rádi.

Lev - 23. 7. – 22. 8.

Bude třeba se přizpůsobit nějakému nápadu vašeho partnera, i když se vám zpočátku do toho nebude chtít.

Panna - 23. 8. – 22. 9.

Postupujte v poznávání své nové lásky pomaleji. Tato osůbka má ráda svůj prostor a také klid. Nepokazte to u ní.

Váhy - 23. 9. – 23. 10.

Alkohol úplně vynechte. Máte sklony to přehánět a mohla by být kocovina opravdu pořádná. Raději pijte nealko.

Štír - 24. 10. – 22. 11.

Líbí se vám lidé, se kterými se můžete navzájem inspirovat. Máte jich kolem sebe docela dost, takže není nuda.

Střelec - 23. 11. – 21. 12.

Musíte si dobře vybírat, jaké potraviny budete konzumovat. Sice máte chuť, ale mohli byste si i trochu ublížit.